

**Propunere legislativă privind
modificarea și completarea art. 16 din Legea nr. 135 din 1 iulie 2010 privind Noul Cod de
Procedură Penală**

EXPUNERE DE MOTIVE

Raportul de activitate al Inspectoratului Județean de Poliție Prahova pentru anul 2015 evidențiază faptul că ponderea cea mai mare din totalul infracțiunilor contra persoanei în județul Prahova o ocupă lovirile sau alte violențe (57%).

De asemenea, conform rapoartelor de activitate anuale prezentate de Inspectoratul General al Poliției Române, numărul de cazuri de lovire sau alte infracțiuni săvârșite cu violență a crescut de la 57996 în 2014 la 62296 în 2015.

Datele prezentate de Ministerul Justiției către Asociația Necuvinte, la cererea acesteia din urma, arată că în anul 2014 s-au înregistrat 11.937 de plângeri pentru loviri și alte acte de violență, conform Articolului 193 din Codul Penal și pentru care au existat doar 276 de condamnări definitive pentru aceste acte.

Un factor care a contribuit substanțial la acest număr extrem de disproporționat de condamnări, raportat la numărul lovirilor sau actelor de violență, este tocmai faptul că victimele își retrag plângerea în perioada dintre momentul întâmplării actului și cel al condamnării definitive.

Mass media ne-a adus în atenție în ultimele luni câteva cazuri de lovire și alte acte de violență în care retragerea plângerii poate duce la absolvirea de culpă a agresorului. În mod șocant, aceste retrageri ale plângerii apar chiar și în cazuri în care dovezile agresiunii sunt evidente și se pot materializa în probe incontestabile.

O situație de acest gen este cea a unei tinere salvamontiste din Straja care a fost agresată de un interlop local, întreaga scenă fiind filmată de camera de luat vederi. Aceasta și-a retras ulterior plângerea, iar agresorul a rămas nepedepsit.

Observăm, așadar, cât de riscantă este în practică această prevedere care permite retragerea plângerii. Ea este speculată de agresori, lăsând loc șantajului sau altor practici care alterează în final scopul justiției de a face dreptate părții vătămate.

Victimele agresiunii trăiesc o adevărată dramă. Este intuitiv faptul că retragerea plângerii nu este o răzgândire a victimei că fapta s-ar fi produs (mai ales în cazul în care există deja probe incontestabile), ci un act de renunțare la intervenția justiției și care apare de cele mai multe ori sub amenințarea și teroarea agresorului.

Retragerea plângerii este reglementată de Codul Penal la articolul 158. În Codul Penal actual există 25 de infracțiuni, la care se adaugă ale infracțiuni cuprinse în 9 legi speciale, pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate în vederea începerii urmăririi penale. În același timp, lipsa sau retragerea plângerii prelabile împiedică desfășurarea procesului penal.

Articolul 16 din Codul de procedură penală este cel care specifică toate situațiile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale, printre care și retragerea plângerii. În foarte multe situații, cum sunt infracțiunile contra integrității corporale sau sănătății, retragerea plângerii se face prin depunerea cererii în fața unui organ al legii, la poliție sau chiar și în fața unui notar. Mai mult, în situația din urmă, acțiunea este irevocabilă, persoana care retrage plângerea nemaiputând să depună altă o altă plângere ulterioară pentru aceeași faptă acuzată.

Prin urmare, pentru a corecta efectele nefaste ale posibilității retragerii plângerii, prin prezenta inițiativă propunem ca retragerea plângerii prelabile să poată împiedica punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale, numai în cazul în care retragerea plângerii prelabile a fost însușită de procuror.

Deputat Andrei Valentin Sava

